

Dansk kunstmagasin

Bidrag til en parallel ekfrase

af Jørgen Michaelsen

Læg mærke til borger Arslev. Han er overvejende optaget af barok, eller i det mindste barokke effekter. Af den grund har der ved forskellige tidligere lejligheder været en tendens til at mistænke ham for overfladiskhed. Samtidig er borger Abildgren nået et godt stykke med at udvikle sin narrative økonomi. Han ønsker at lægge selve den måde, hvorpå han fortæller sit liv, til grund for sit arbejde. Borger Wernmann er mest interesseret i selve aflæsningen, som efter hans opfattelse bedst kan beskrives som en proces. Hvis man ønsker at sætte sig mere ind i hans idéverden, kan man besøge hans website. Det er noget andet med borger Falkenvig. I samarbejde med borger Almegaard og borger Johansen har han gennem de senere år udviklet et fællesprojekt, der først og fremmest drejer sig om arkivering. De har allerede udgivet adskillige bøger. Borger Tingsteen arbejder derimod individuelt, idet han udfordrer de herskende koder. Hans værker, der næsten alle betjener sig af interdisciplinære genrer, er undertiden blevet betegnet som 'impressionistiske', hvilket umiddelbart kan virke rammende, selv om det strengt taget er misvisende. Borger Grumdahls arbejde udmønter sig i store mængder af kassettebånd. Han synes at have udviklet en særlig sensibilitet, der bevæger sig på kanten af det manierede. Det er først og fremmest fænomener som mode og musikscenen, der har hans opmærksomhed. Sammen med borger Ihlehave og borger Altoft producerede han for nogen tid siden en publikation, der var udformet som en oplysningspjece. Der er i det hele taget en vis interesse for underspillede tryksager med en mere eller mindre diffus modtager, for eksempel hos borger Abildgren og borger Vestergaard. Skolede kompositioner findes der også. Således må man medgive, at borger Thorhølk har drevet det vidt med sine stregtegninger, der på fuldkommen afklaret måde forbinder sig med deres traditionskontekst. Også borger Agerby og borger Wancke befinder sig inden for denne udviklingslinje. Dernæst når vi frem til borger Gamholdt, hvis arbejde i dag udelukkende består af tekst. Tidligere var han fortrinsvis optaget af at udforske super 8-kameraets muligheder, med hovedvægt på at zoome ind og ud i helt eller delvis tilfældige situationer. Selv betegner han fortsat sin praksis som "en afmontering af det fikserede overskud af betydning, der aflejres med enhver form for dannelse af æstetisk bevidsthed". En anden tilgang finder vi hos borger Flensholm. Han er erklæret tilhænger af akademisme og afviser derfor al udefrakommende bastardisering. Her ligger han i øvrigt nogenlunde på linje med borger Danielsen, borger Aggerholm, borger Veidixen, borger Tørring og borger Fjeldsen. Andre steder fornemmer man, at der optræder en aktiv genopdagelse af arbejdsformer fra tidligere faser af historien. Hos borger Hasborg ser vi, at billedfeltet forbliver tomt, idet der

fuldkommen bevidst vakles mellem aristokratisk sensibilitet og impulser fra de moderne mytologier. Tilsvarende finder man hos borger Egebæk, borger Alfredsen og borger Arvedsen en så omfattende reduktion af praksis, at der kun i yderst udvidet forstand kan blive tale om et billedprogram. Borger Elsøe beskæftiger sig med former på basisniveau. I hans værker findes henvisninger til byplanlægning og massekultur, og heraldikkens verden danner en slags overordnet skabelon. Hos borger Dohn gælder det udelukkende den subkulturelle erfaring. Han arrangerer uformelle studiekredse, såkaldte *conversation events*, der dokumenteres på video og danner udgangspunkt for tekst-lyd-eksperimenter i installationsform. Borger Hansen viderefører sin skolede primitivisme, der ofte er blevet genstand for kritik, uden at dette åbenbart anfægter projektet. Tværtimod bliver indædtheden mere og mere iøjnefaldende, og man kan vælge at se dette som en kvalitet. Hos borger Fagerballe og borger Dahlbrink arbejdes der med aktivisme. Her behandles selve den æstetiske passivitet med voldsom kraft, idet man ikke alene søger at nå ud til et bredere publikum, men også at inddrage dette i den særlige sfære af anonymitet, der karakteriserer denne udtryksform. Borger Aremse, hvis samarbejde med borger Ærenhave nu er ophørt, bidrager med noget virkelig overraskende, idet han betjener sig af aleatorisk struktur, det vil sige tilfældighedsprincipper, for at nå frem til en besvarelse af spørgsmålet: Hvordan lader billedkunst sig bedst opleve i bymiljøet? Det kan diskuteres, om denne tilgang bør betragtes som en videreførelse af avantgardetraditionen. Dette har dog næppe den store betydning for selve hensigten med projektet. Billedbeskæring som et i sig selv virkningsfuldt greb findes hos borger Alsing, hvis materialerepertoire i øvrigt må betegnes som vildtvoksende. Hos borger Ulkjær og borger Abildgren arbejdes der med løbesedler, der distribueres via forskellige kanaler. Når dette sker i form af installation inden for en given institutionel ramme, lægges der altid stor vægt på lyssætningen. Også borger Damvig interesserer sig for distribution, men på en anden måde. Han har produceret en arbejdsfortegnelse, der dækker de seneste 10 år af hans praksis, og ideen er nu, at den skal kunne fås i samtlige landets boghandler. Efter udelukkende at have været optaget af atelieret som en slags privilegeret kulturelt rum har borger Benballe nu rettet sin opmærksomhed mod byrummet og dets muligheder for intervention. På trods af denne nye tendens i arbejdet synes man dog fortsat at stå over for et indadvendt eksperiment. I hvert fald oplever man en muligvis uhensigtsmæssig dominans af afmålthed i de dele af projektet, hvor der lægges op til interaktivitet. Borger Ankerdahl og borger Gottfeldt, der har en del fællesprojekter bag sig, bidrager med et dokumentationsprojekt, hvor avantgardens arrogance belyses på humoristisk måde. Det hele antager form af et bibliotek, hvor den besøgende på egen hånd har mulighed for at tilegne sig de mange detaljer. Et andet arbejdsfællesskab udgøres af borger Fjeldsten, borger Bussehave og borger Wechseldorff. De betegner sig selv som kommunister, og med dette udgangspunkt interesserer de sig først og fremmest for arkitektur. En af dem har gennem længere tid været artist-in-residence i udlandet, men er nu vendt tilbage, og gruppen arbejder mere koncentreret end nogensinde før. Der findes en publikation med et glimrende interview. Man kan også vælge at besøge deres hjemmeside: www.kommunistark.net. Men læg især mærke til borger Carlskjær, der af sine medborgere ofte er blevet kritiseret for medløberi i forhold til de billedkunstneriske etablissementer. Efterhånden virker det temmelig indlysende, at denne adfærd fra begyndelsen har været udtryk for en avantgardestrategi. Dette fremgår også med al

ønskelig tydelighed af den antologi, der er blevet udgivet. I en række artikler belyses arbejdsmetodens aspekter af forskellige skribenter, ligesom der findes et appendiks med håndskrevne notater. Imidlertid må man indrømme, at dømmekraften sættes anderledes på prøve, når man står over for borger Klitvigs hørespil, hvor den individuelle kreativitet bliver genstand for omfattende iscenesættelse. I forvejen halvt opløste betydninger fortøner sig i interne diskussioner. Om dette er tænkt som en hyldest eller en karikatur, lader sig ikke umiddelbart afgøre, og det forekommer også ligegyldigt. Det er blændende godt lavet. I borger Lysmoses værker genvinder man dog fodfæstet. Hans gouacher opstår udelukkende ved improvisation. Der ligger ingen større idé bag. Og det er heller ikke nødvendigt. Gouacherne, der altid bliver modtaget meget forskelligt af medborgerne, har fra tid til anden været årsag til beskyldninger om ikke-elitært snobberi. Dette siger dog først og fremmest noget om konteksten. Borger Cederhøj beskæftiger sig med video, og hos ham ligger det afgørende i kameravinklen. Han er efterhånden nået frem til en minimalistisk æstetik, hvor modernismetraditionen forvandles til en slags ornament, uden at dette bør ses som en nedskrivning. Videoerne projiceres parallelt på en væg i et stort industrielt rum, hvor der i den modsatte ende samtidig afspilles tilfældige lydoptagelser. Hermed er vi fremme ved borger Flettings bidrag. Han arbejder med lærreder, der præges af pangfarver i store felter. Motiverne hentes fra massemediernes, men samtidig mærkes en naturlyrisk impuls. På en lidt tilsvarende måde henter borger Benjaminsen sit materiale i modekataloger, men her resulterer det i lange serier af metamorfiske diapositiver. Hos borger Langholt finder vi en fuldt udfoldet institutionskritisk praksis, men med udpræget poetisk islæt tværs igennem den stilistiske heterogenitet. Også hos borger Ihlehave og borger Oddersfeldt retter interessen sig mod stilmidlerne, idet de afprøver forskellige strategier, dog med forankring i skitsens æstetik. Borger Sørensen skiller sig noget ud med sin store systemiske skulptur, der antagelig bør ses som en mere eller mindre radikal teatralisering af senmoderne strømninger. Dette er ikke nødvendigvis talentspild, om end det kan være vanskeligt at forstå, hvori nødvendigheden af dette arbejde skulle ligge. Noget lignende gør sig gældende for borger Wanckes surrealisme, der ikke just udgør nogen større symbolsk udfordring for den besøgende. Værkerne virker som stiløvelser, men giver på den anden side anledning til nogle overvejelser omkring nødvendigheden af historisk repetition. Borger Ødemark, borger Denkbøl, borger Bernsen og borger Ambirk har skabt et ganske egenartet bidrag, som de selv kalder et skoleprojekt. De har samarbejdet med en gruppe børn i alderen 7-10 år om indsamling af lokalhistoriske genstande, der dernæst er blevet affotograferet, hvorpå fotografierne er fotokopieret. På bagsiden af hver enkelt kopi er der anbragt henholdsvis en billedbeskrivelse og en fortolkning, den første udført af Ødemark, Denkbøl, Bernsen og Ambirk, den anden af børnene. De mange fotokopier ligger på nogle borde i store bunker, den ene efter den anden, og publikum er velkommen til selv at se og læse. Alene på informationsplanet er det et interessant og udfordrende projekt. Borger Bejerkjær producerer grafik. Man kommer ikke uden om, at han er en dygtig håndværker, og han har efterhånden ikke mange konkurrenter inden for sit felt. I formidlingsmaterialet lægges der stor vægt på netop hans arbejde, hvilket godt kan virke underligt. Geometriske grundformer bevæger sig vægtløst omkring på billedfladen. Hos borger Wollesen finder vi en fortsat interesse for dekonstrueret Hard-edge painting, hvis man kan kalde det sådan. Store farveflader støder op mod hinanden og synes nærmest at afstedkomme en gensidigt ødelæggende virkning.

Dette er netop stadiet før begyndelsen på noget andet, der måske kunne være en slags Op art. I øvrigt har Wollesen gjort sig bemærket med sine ugelange fotosessions, der forbinder halvprivat praksis med nulpunktsæstetik. Noget overordnet nybrud er der ikke tale om, ej heller kan disse sessions i sig selv betragtes som et hovedværk. Alligevel kan der være noget bestikkende ved denne tilsyneladende så malplacerede mekaniske reproduktion. Borger Abrahamsen, borger Ågesen, borger Nederslev, borger Isbye, borger Magelund, borger Blixt og et par stykker mere arbejder primært med det, de selv betegner som folkelig kultur. Blandt andet indspilles der forskellige former for samtale i det offentlige rum, hvoraf der foretages et udvalg, som transskriberes og fremføres som flerstemmig oplæsning, i dette tilfælde af borger Bergtoft, borger Lundholm, borger Uttermann, borger Albrink, borger Biløe, borger Birkeby og borger Wad. Så kommer vi til borger Hyttested, hvis arbejdsmetode efterhånden måtte være velkendt. Hans særlige finish har den ejendommelige egenskab, at den overskrider skellet mellem elitekultur og massekultur, uden det dog er muligt at afgøre præcis hvordan. Hyttested kan have det problem, at det samlede udtryk ikke kan komme fri af stiliseringen, selv om der er delte meninger om dette. Lidt i forlængelse heraf finder vi hos borger Plamkilde og borger Yssing et fortrinligt eksempel på, hvordan dårlig kulturel samvittighed kan vendes til en kunstnerisk fordel. På produktiv måde optræder anfægtelsen tilsyneladende umedieret, idet den kommer til udtryk i lange serier af fotografier, der har undergået *détournement*, hvilket betyder, at de er blevet forsynet med kommentarer, som er anbragt i primitive talebobler. Borger Hvidmann har altid arbejdet med assemblage, men denne gang er de benyttede objekter blevet bemalet efter et særligt farvekodesystem. Det er et interessant eksperiment, som fortjener opmærksomhed i al dets beskedenhed. Endnu et arkiv præsenteres af borger Skovdal og borger Bismose, der har arbejdet sammen gennem en årrække. De udsprang oprindeligt af avantgardemiljøet, men må nu siges at tilhøre den officielle kunstscenes faste inventar. Visse af deres værker har med tiden endog opnået små-embematisk status. Et andet samarbejde finder vi hos borger Bøgesten, borger Schultz og borger Vilholm, som med deres særegne chokæstetik har formået at sætte spørgsmålstejn ved en lang række af kunstinstitutionens grundlæggende forestillinger og antagelser. Bøgesten, Schultz og Vilholm retter i det hele taget deres kritik mod den kulturelle nivellering, som efter kunstnergruppens mening finder sted overalt i det senmoderne samfund. Et noget mere moderat kultursyn finder vi hos borger Almosetoft, der var udvalgt som deltager i Biennalen for nogle få år siden. Ved første øjekast kan Almosetofts entropi-strukturer virke kritisk distancerede, men den altgennemtrængende skepsis dækker i virkeligheden over et temmelig konservativt gemyt. Noget lignende optræder hos borger Dankelev og borger Flyvebo, der begge bevæger sig inden for et udpræget ekspressivt register. Der er en fascination af det dekorative, hvilket i denne sammenhæng opleves som forfriskende. Men når Dankelev og Flyvebo i et af katalogets essays gøres til "skabere af hidtil usete kortslutninger mellem finkultur som form og populærkultur som indhold", bliver det vanskeligt for undertegnede at følge med. Så er der langt mere at hente hos den befriende uprætentiøse borger Jydegaard, der arbejder inden for de digitale medier. Hans meget besøgte hjemmeside rummer en mængde lavkulturelt materiale, der altid er udvalgt med største omhu. Kunstkritikerne er så småt begyndt at få øjnene op for Jydegaard, og det var på høje tid. Også borger Belvigs arbejde med litografi kan virke uprætentiøst, men dette skyldes på ingen måde

manglende kompleksitet. Primært bliver man slået af den kunstneriske etos, der findes i værket. Borger Kampmose og borger Hammer betjener sig begge af linoleumssnittet som medium, men på to vidt forskellige måder. Kampmose er næsten udelukkende optaget af komposition, mens Hammer benytter mediet i en fortsat undersøgelse af moderne visuelle klicheer. Man kunne måske få en mistanke om, at denne traditionelle form for grafik egentlig tjener som en slags mediealibi for kunstneren, men det er efter min opfattelse ubegrundet. Dette fører os videre til borger Klarslev, borger Ulriksen, borger Nielsen og borger Bessermann. I alle fire tilfælde har vi at gøre med en videreførelse af modernismetraditionen. De enorme lærreders rolige farveflader virker utrolig afklarede og hensætter beskueren i en slags stille eller kølig ekstase. Man bliver dog vækket brutalt af borger Grønbo's aggressive lydkunst, der nådesløst endevender følsomme dele af den moderne tids kulturhistoriske erindring. Også borger Albinussen er ude med riven i sin citatmosaik af kuratorkommentarer, der er grafisk udformet som kommercielt design og meget overbevisende installeret i monumentalformat. En nogenlunde tilsvarende kritisk satsning findes hos borger Juhlsø og borger Ingerstrup, der i fællesskab har skabt et mægtigt landskab af diverse detaljer fra pornoblade. Også Juhlsø og Ingerstrup kunne sikkert mistænkes for affirmativitet, men ved nærmere iagttagelse er det uberettiget. En gruppe bestående af borger Zakariasen, borger Melmose, borger Kellhoff, borger Bildrup, borger Rahbye, borger Anthonsen, borger Duebøl, borger Simonsen og borger Øhreballe har udformet en stort anlagt programtekst, der på imponerende måde gør op med samtidskunsten i næsten alle dens aspekter. Også hos borger Poulsen, der arbejder tværmedialt med selvmytologisering, har vi at gøre med en politiseret kunst. Borger Alsbjörn har i samarbejde med borger Lyngberg skabt en række readymade-lignende objekter. Hvis der er en kritisk hensigt med dette, skinner den dog ikke særlig godt igennem. Ud over de eksempler, vi her har valgt at fremhæve, er der en hel mængde bidrag, som desværre ikke har kunnet få plads. Men det bør nævnes, at der også findes fortrinlige eller bemærkelsesværdige arbejder af borger Madsen, borger Diken, borger Munkebjerg, borger Valdahl, borger Øbøl, borger Basse, borger Gadehoff, borger Sandkilde, borger Årestrøm, borger Mortensen, borger Adamsen, borger Bjergfeldt, borger Iversen, borger Dyrvad, borger Lindkilde, borger Roed, borger Odbøl, borger Agner, borger Blankenstrup, borger Jensen, borger Rossing, borger Okmann, borger Isaksen, borger Dostrup, borger Blokholt, borger Didrichsen, borger Jægershøj, borger Finnevad, borger Randager, borger Olesen, borger Ebbenholt, borger Druedahl, borger Bohngaard, borger Larsen, borger Ravnø, borger Nyfeldt, borger Sevaldsen, borger Tønnesen, borger Bjerregren, borger Bakhav, borger Dannerud, borger Frederiksen, borger Knudsen, borger Quistager, borger Nørkjær, borger Tornvig, borger Vandrup, borger Nordbrink, borger Jonassen, borger Piilmose, borger Ulsing, borger Bastvig, borger Plougholt, borger Uhlenhoff, borger Bispesø, borger Barkfeldt, borger Overbæk, borger Underbæk, borger Pedersen, borger Adsbøl, borger Bjørhoff, borger Ballum, borger Albertsen, borger Philipsen, borger Bjerrebo, borger Tørring, borger Billing, borger Ahrensdal, borger Bavntoft, borger Nedermann, borger Barfred, borger Akselsen, borger Askebye, borger Bakbæk, borger Arildsen, borger Bertelsen, borger Auerholm, borger Axgren, borger Barfred, borger Ardenkjær, borger Baltsen, borger Almlund, borger Bahlkjær, borger Antofte, borger Bjerregren, borger Angelsø, borger Anneberg, borger Andrup, borger Andersen, borger Amdisen, borger Amberg, borger Almlund og borger Allentoft.

2012